

olblij met zijn nieuwe
e Maartje.
is ze verzot op voetballen.
am ze spelen in Robbes ploeg
ogels.
Robbe wel fijn,
tje speelt supersterk.

MIX
er van
de herkomst
C009115

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Dit FSC-label biedt u de garantie dat het gebruikte hout en papier enkel afkomstig zijn uit goed beheerde bossen.

75
661 057 0
47/232
20 434

erel Eyckerman

ke uitgever

eweg 3, 8000 Brugge

.225

Keure, Brugge

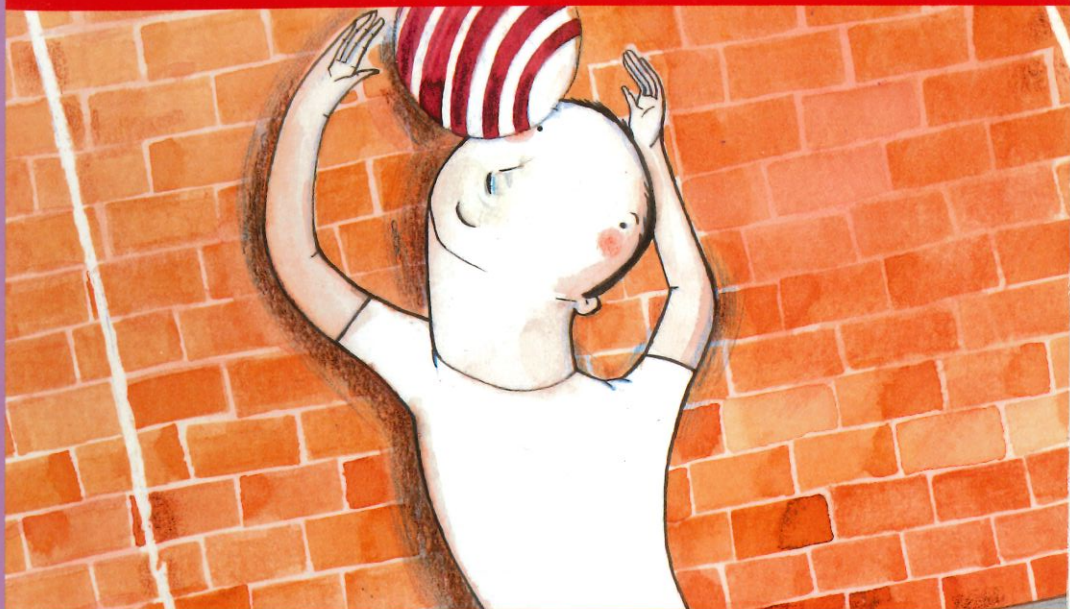

9 789086 610570

Thema 5 Als het kriebelt

AVI-niveau 9

De strafschoop

Karel Verleyen

Ik oefen.

tastte	sport schoenen	sportschoenen
zuchtte	voet bal veld	voetbalveld
wachtte	bagage drager	bagagedrager
barstten	woensdag middag	woensdagmiddag
	straf schoppen	strafschoppen
schudde	rechter vuist	rechtervuist
	avond eten	avondeten
opwindding	jeugd super beker	jeugdsuperbeker
afdeling		
verdediging	ze nuw ach tig	zenuwachtig
opening	scheids rech ter	scheidsrechter
	reus ach tig	reusachtig
kampioen	te gen stan ders	tegenstanders
finale	rechts ach ter	rechtsachter
stadion		
tribunes		
sinaasappel		
Cora	douche	
cola	jeans	
gescoord	trainer	
scoorde	training	
clublied	trainingspak	
	Doetingem	
cent	Evy	
provincie	supporters	

blz.

- 1 Een **blinde muur** is een muur zonder vensters.
- 1 Hij **haalde keihard uit** met de bal.
Hij **trapte heel hard** tegen de bal.
- 2 Ze pakte de bal **klemvast** met haar twee handen.
Ze pakte de bal **stevig vast** met haar twee handen.
- 6 **Zijn gezicht stond op onweer.**
Hij keek heel erg kwaad.
- 8 Ze vertellen **misselijke** grapjes.
Ze vertellen **hatelijke** grapjes.
- 8 'Bij ons is er nooit **herrie**', zei hij **tam**.
'Bij ons is er nooit **ruzie**', zei hij **rustig**.
- 9 Evy zal **allicht** volgend jaar in de ploeg komen.
Evy zal **zeker en vast** volgend jaar in de ploeg komen.
- 11 Als we één wedstrijd winnen, is het **gepiept**.
Als we één wedstrijd winnen, is het **in orde**.
- 12 De **tegenstrever** heeft te weinig spelers.
De **tegenstander** heeft te weinig spelers.
- 13 Een **boogballetje** is een bal die in een kromme lijn
over een ander speler wordt getrapt.
- 14 Onderweg naar huis hadden ze het alleen nog over het **toernooi**.
Onderweg naar huis spraken ze enkel nog over de **wedstrijd**.
- 16 Er zaten een heleboel mensen op de **tribunes**.
- 16 Hij herkende Maartje niet meteen tussen al die spelers in dezelfde **uitrusting**.
Hij herkende Maartje niet meteen tussen al die spelers in dezelfde **kleren**.
- 16 'Hou je hoofd erbij!', **blafte** de trainer Robbe toe.
'Hou je hoofd erbij!', **riep** de trainer **kwaad** naar Robbe.
- 18 Wel zeven **ploegmaats** sprongen in de nek van Robbe.
Wel zeven **leden van zijn ploeg** sprongen in de nek van Robbe.
- 18 De doelman dook **blindelings** naar de bal.
De doelman dook **zonder te kijken** naar de bal.

De strafschoot

Robbe stond een balletje te trappen tegen een blinde muur .

'Hier komt Robbe, bal aan de voet, mannetje voorbij.

Op doel af. Een knal!', mompelde hij bij zichzelf.

Hij haalde keihard uit . De bal kaatste in een hoge boog over zijn hoofd terug van de muur.

Robbe draaide zich om. Hij zag een meisje. Ze wipte hoog op. Zo pakte ze de bal klemvast met haar twee handen.

Toen schopte ze de bal terug naar Robbe.

'Ik ben Maartje', lachte ze. 'We zijn vorige week verhuisd. Ik woon nu daar.' Ze wees naar een huis op het einde van de straat. Robbe knikte. Hij wist niet wat te zeggen. Hij staarde naar het meisje. Ze was net zo groot als hij. Haar donkere haar was erg kort geknipt. Ze had een wipneus en helblauwe ogen.

'Tong verloren?', lachte Maartje.

'Nee, ik ben Robbe. Hoe deed je dat? Die bal pakken?'

'O,' zei Maartje, 'gewoon. Ik speel voetbal. Bij De Leeuwjes. Ik sta in het doel.'

Robbe knikte verbaasd.

'Dat is toch de ploeg van Doetingem? Zo ver?'

'Ja, dat is nu wel wat moeilijk. Papa of mama moet me elke keer met de auto brengen voor training of als we een wedstrijd spelen. Speel jij ook in een ploeg?'

'Ja, hier in het dorp. Stormvogels. Ik speel in de spits', zei Robbe. 'Wil je meespelen? Dan haal ik een krijtje en teken ik een doel op die muur.'

'Tof, ik ga eerst andere kleren aantrekken. Vijf minuten.'

Het werden er zeven. Maar intussen had Robbe een ruim doel op de muur getekend. Links was het wat lager dan rechts, maar

dat maakte niet veel uit. Maartje verscheen in een afgewassen jeans, een truitje met korte mouwen en sportschoenen. Na een kwartier wist Robbe dat het meisje goed was. Goed? Nee, super! Hij schoot vanuit alle hoeken op het doel. Maartje stopte met handen en voeten de hardste knallen. Meer dan eens dook ze zelfs een bal uit de hoek. Higgend zaten ze wat later bij elkaar. Maartje wreef over een schram op haar linkerknie. 'Doen we dat nog een keertje? Morgen of zo?', vroeg Robbe. 'Okidoki! Mag het overmorgen? Ik vond het heel leuk. Nu moet ik naar huis. Training vanavond.' Maartje rende weg.

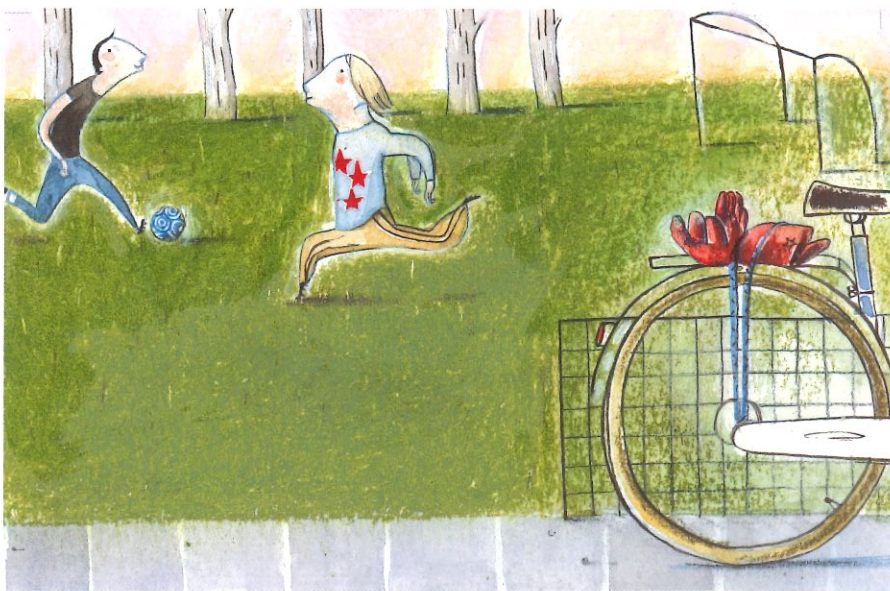
Twee dagen later was ze er terug.

'Zullen we naar het park gaan?', stelde Robbe voor. 'Daar ligt een voetbalveld met echte doelen. Dan moeten we wel op de fiets ...'

'Dat moet ik eerst aan mijn moeder vragen. Wacht je hier?'

Het mocht. Maartje had een trainingspak aangetrokken. Er zaten grote handschoenen op de bagagedrager van haar fiets. Robbe fietste op kop. Dit zou pas leuk worden. Misschien waren er nog wel enkele vrienden aan het voetballen?

Jawel hoor, Jeroen was er en David. Net toen Robbe en Maartje aankwamen, verschenen ook Pieter en Bram.

Eerst keken de jongens vreemd op.

Een meisje? Moest die met hen meespelen?

'Wacht maar tot je haar bezig ziet!', lachte Robbe.

'Drie tegen drie? Op een half veld?', stelde David voor.

'Pieter, Bram en ik? Robbe, Jeroen en ... hoe heet je?'

'Maartje.'

'Goed, jij in het doel. Als we vijf keer gescoord hebben, verwisselen we. Dan gaat Bram in het doel staan. Lang zal het niet duren', plaagde David. Maar dat liep wel eventjes anders. Robbe en Jeroen verdedigden wat ze konden en als er toch een van de tegenstanders op doel kon schieten, was Maartje er.

Ze dook, ze sprong, ze mepte de ballen uit het doel ...

Na een halfuur was er één keer gescoord. De jongens raakten er niet over uitgepraat. Maartje bloosde van opwindning.

'Nu je hier woont, wil je dan niet bij Stormvogels komen spelen?', vroeg David.

Maartje aarzelde. De jongens drongen aan.

'Mij maakt het niets uit', zei Bram. 'Ik ben doelman tegen mijn zin. Ik doe het omdat ze niemand anders hebben.

Freek heeft zijn arm gebroken. Hij heeft me gezegd dat het voor hem gedaan is met voetballen.'

Maartje schudde haar hoofd.

'Toe dan!', zei Robbe.

'Misschien wel. Ik maak het seizoen zeker nog vol bij de Leeuwjes. Dan kan ik vragen of ik weg mag.'

Dat klonk goed. Vooral Bram leek tevreden.

'Dan kan ik weer op mijn oude plaats spelen', zei hij. 'Maar nu zal ik jullie nog een keertje wat tonen.'

Ze wisselden van kamp. Maartje was niet alleen goed in het doel. Ze kon ook nog dribbelen. Ze speelde Robbe twee keer zo goed aan dat hij alleen voor doel kwam. Hij scoorde heel simpel. Het gezicht van Bram stond op onweer 🌩️. Niemand leek het te merken. Niemand behalve Maartje. Ze fietste samen met Robbe naar huis. Opeens kneep ze haar remmen dicht.

'Ik denk dat Bram boos was', zei ze.

'Bram? Boos? Waarom dan wel?'

'Is er iemand die het prettig vindt als een meisje beter is dan een jongen?'

'Waarom vraag je dat?', vroeg Robbe verbaasd. 'Bram zei toch zelf dat hij liever niet in het doel staat?'

Maartje zuchtte.

'Als ik bij Stormvogels wil komen ... ach, nee, laat maar.'

Robbe legde zijn hand op haar arm.

'Vertel toch maar.'

'Ik wil geen herrie. Bij de Leeuwtjes is het altijd wat. Daar zijn we met z'n tweeën om in het doel te staan. Gerdjan en ik. De trainer maakt er een spelletje van. Niemand weet vooraf wie speelt.'

'De beste toch wel?', zei Robbe. 'En dat ben jij!'

Maartje glimlachte. Ze wreef met haar tien vingers door haar korte, zwarte haar. 'De helft van de ploeg vindt dat ook.

De vrienden van Gerdjan denken er anders over. En ze pesten me af en toe. Ze verstoppen mijn spullen. Ze vertellen misselijke grapjes als *Ken je het verschil tussen een kat en een doelmeisje? Een kat wil niet in het doel staan.* Of ze spelen de bal zo terug dat ik hem onmogelijk kan pakken.

Vorige zaterdag nog. Een van de vrienden van Gerdjan kopte de bal vanop twee meter terug. Doelpunt natuurlijk. De trainer was boos op iedereen. Dat wil ik niet als ik bij jullie kom spelen.'

Robbe wist niet wat te zeggen.

'Ik wilde maar dat ik eens en voor altijd kon tonen dat ik de beste ben. Dan kon ik altijd spelen. En misschien komt er van Stormvogels wel iemand naar een wedstrijd kijken. Om te zien of ze me kunnen gebruiken.' Robbe bleef zwijgen.

Dit had hij niet verwacht. Voor hem was het gemakkelijk, hij was de spits, de enige echte en niemand zei ooit wat.

'Bij ons is er nooit herrie , zei hij tam . 'Tenminste niet

tussen de spelers. Af en toe maakt een pa zich boos op de scheidsrechter of op de trainer, maar de spelers? Nee.'

'Spelen er al meisjes mee?', wilde Maartje weten.

'Drie meisjes komen naar de training. Eentje, Evy, zal volgend jaar allicht in de ploeg komen. Ze speelt rechtsachter.

Keihard.'

'Misschien kan ik Cora vragen of ze ook overkomt. Zij speelt bij de Leeuwtjes in de spits.'

Robbe schrok. Meende Maartje dat? Toen zag hij haar lachende gezicht. Nee, ze maakte een grapje. Maar ze had een punt.

Zou hij het leuk vinden als die Cora beter was dan hij?

De volgende weken speelden ze wel vaker samen, met z'n tweetjes of met enkele andere spelers van Stormvogels.

'Wij hebben zaterdag gewonnen van Vollemark', zei Robbe toen ze woensdagmiddag naar het park fietsten. 'Daarmee staan wij eerst in onze afdeling.'

'Gescoord?', vroeg Maartje.

'Nee, wel twee doelpunten aangebracht. De hele tijd liepen ze met z'n drieën achter me aan. Ze schopten, duwden en trokken aan mijn truitje om te beletten dat ik op doel kon trappen. Maar daarmee kwamen Jeroen en David geregeld vrij. Die hebben er elk twee binnengetrapt. Vier-twee was de stand. Jammer dat jij niet in het doel stond. Een van de twee had je beslist gehad.

Het tweede doelpunt kwam van een strafschop. En jullie?’
‘Drie-nul. Fluitje van een cent tegen Kuppegem. We hadden vijftien keer moeten scoren. Ik heb één bal moeten pakken, nu ja, gewoon oprapen. Wij staan ook eerste, al een hele tijd.’
Ze waren in het park en begonnen te spelen. Maar het ging niet echt van harte. Robbe bleef maar piekeren over wat Maartje had gezegd. Hoe zou hij zich voelen als er een betere spits kwam?
‘Je trapt als een lamme ezel!’, riep Maartje terwijl de bal op haar af hobbelde. ‘Wil je ophouden?’
Robbe knikte. Zo ging het niet.

‘Heb je al gehoord dat er een tornooi komt tussen de beste ploegen van de provincie? De eerste van elk van de acht afdelingen mag meedoen. Hoeveel punten voorsprong hebben jullie?’ Robbe krabde in zijn haar. Wat hadden ze weer gezegd?
O ja, één punt voorsprong. Dus dat kon volgende week weer voorbij zijn.
‘Eén punt,’ zei hij, ‘en volgende week moeten we uit naar Westel. Die staan nu tweede. En jullie?’
‘Wij kunnen nog moeilijk de titel missen. Zeven punten voor en nog vier wedstrijden. Als we er eentje winnen, is het gepiept 📖.’

Misschien al volgende zaterdag? Je kunt zien dat je scoort.

Zou het niet geweldig zijn als we tegen elkaar konden spelen in dat tornooi?

Robbe knikte.

'Dus?', zei Maartje. 'Scoren. In elke wedstrijd. Gesnapt?'

'Doe ik', zei Robbe. 'En jij pakt elke bal. Afsproken?'

Op vrijdagavond van de volgende week ging de telefoon. Robbe was vlak bij het toestel en nam op.

'Met Robbe Defauw. Met wie spreek ik?'

'O, hoe beleefd. Je spreekt met Maartje De Keyzer. Hoe gaat het met je?' Toen barstten ze allebei in lachen uit.

'Wie belt er?', vroeg Robbes moeder vanuit de keuken.

'Maartje!', riep Robbe.

'Ja?', zei Maartje.

'Het was niet tegen jou. Mijn moeder wilde weten wie er belde.

En nu wil ik weten waarom jij belt.'

'Juist. Jullie spelen morgen tegen Westel, niet? Wij spelen niet. Tegenstrever heeft te weinig spelers. We zijn nu zeker kampioen in onze reeks. En nu dacht ik ... Hoe gaan jullie? Met een autobus?'

'Nee, met auto's. Mijn papa neemt drie spelers mee en andere papa's ook twee of drie. Waarom?', vroeg Robbe.

'Snap je het niet? Nee? Echt niet?'

'Echt niet!', zei Robbe.

'Zou er in jullie auto niet een klein plekje zijn voor een lief meisje dat jullie heel graag zou zien spelen? Ik wil best op je schoot zitten.' Robbe keek met open mond naar de telefoon. Hij hoorde Maartje hardop lachen. 'Grapje! Wat denk je?'

'Ik vraag het aan mijn vader. Zou leuk zijn. Ik bel nog terug. Wat is jouw nummer?'

Robbe begon heel voorzichtig tijdens het avondeten.

Maar dat hoefde niet. Papa vond het meteen goed.

'Drie jongens achterin en dat supermeisje naast me voorin.

Geen probleem.'

Robbe stormde naar de telefoon.

Het werd een dulle middag. De Stormvogels waren niet te stoppen. Al na drie minuten stuurde Robbe David door de verdediging van Westel. Doelpunt. Acht minuten later scoorde Robbe zelf. Boogballetje over het hoofd van de uitgelopen doelman. Hij keek naar de zijlijn.

Daar zag hij Maartje dansen van opwinding.

Nog eventjes werd het spannend. Bram miskeek zich helemaal op een ver schot. De bal botste een metertje voor hem.

Hij grabbelde mis. De bal verdween in het net.

Maar toen brak de veer bij Westel.

Zes-één was de eindstand. De Stormvogels waren nu bijna zeker kampioen in hun reeks. Onderweg naar huis hadden ze het alleen nog over het toernooi tussen de kampioenen, de 'Jeugdsuperbeker'.

'En omdat je mee mocht, laat jij doelpunten binnen, niet, Maartje? Als we tegen jullie spelen', plaagde Robbe.

'Ik eet nog liever gras dan dat ik jou laat scoren!', kaatste Maartje terug.

Vier weken later begon het toernooi. De Stormvogels voetbalden

zich zonder problemen naar de finale in hun groep. De Leeuwjes deden hetzelfde in hun groep.

'Ail', zei Bram toen ze weer in het park aan het spelen waren.

'Nu moet jij je vriendinnetje verslaan, Robbe!'

'En jij moet de keiharde schoten van die Cora stoppen. Ze is een echt monster, zeggen ze. En ze schiet vreselijk hard ... en raak.' Bram haalde zijn schouders op.

Zo kwam de zaterdag van de grote finale. Robbe was al van zes uur wakker. Hij liep zenuwachtig rond. Hij probeerde een boek te lezen. Hij keek naar een tekenfilm op tv. Het hielp allemaal niet. Wat zou er gebeuren als hij tegenover Maartje stond en kon scoren? Zou ze boos op hem zijn? Of zou hij gewoon missen omdat ... Hij schudde zijn hoofd.

'Ik ga wat fietsen', zei hij na het ontbijt.

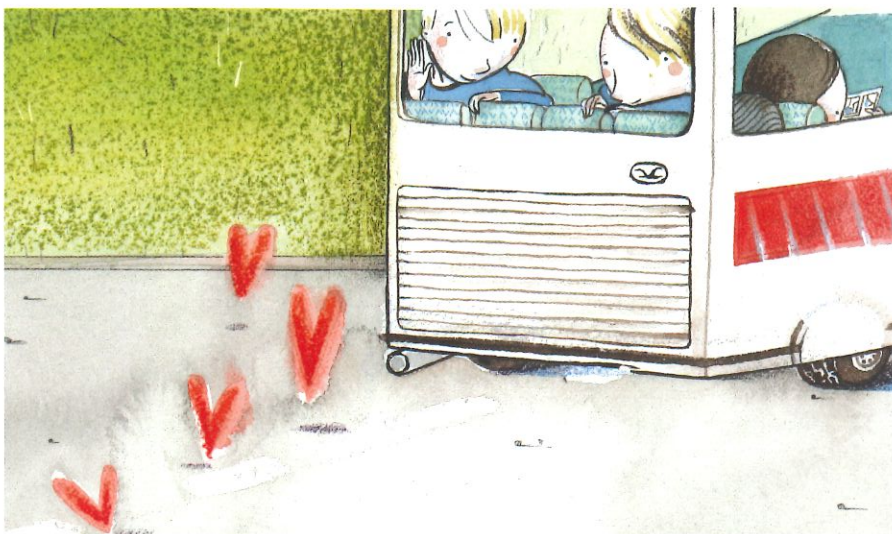
'Zenuwachtig?', vroeg papa. Robbe knikte.

'Het loopt wel los, hoor. En je moet eraan denken dat het maar een spelletje is. Sommige dingen zijn belangrijker dan die beker.'

Robbe vroeg zich af welke dingen. Hij fietste naar het park.

Er was niemand. Hij ging op een bank zitten. Maartje. Iets kriebelde rond zijn maag als hij aan haar dacht. Ja, misschien was het belangrijker dat zij vrienden konden blijven?

Na de middag vertrokken ze met de bus naar het grote

stadion van Tielen. Het was prachtig weer. Er zaten al een heleboel mensen op de tribunes 📖. Uit de luidsprekers klonk pittige muziek. De Stormvogels keken hun ogen uit naar de reusachtige kleedkamer met douches. Er was zelfs een bubbelbad.

‘Komaan, opschieten, we moeten nog opwarmen’, zei de trainer. Ze liepen het veld op. Aan de overzijde stonden de spelers van de Leeuwjes al ballen naar elkaar te trappen. Robbe zocht Maartje. Hij herkende haar niet meteen tussen al die spelers in dezelfde uitrusting 📖.

‘Robbe! Hou je hoofd erbij!’, blafte 📖 de trainer toen Robbe een bal liet lopen.

Eindelijk blies de scheidsrechter de wedstrijd op gang.

En meteen was het duidelijk dat de Leeuwjes geen doetjes waren. Ze gingen achter elke bal aan. En Robbe kreeg de hele tijd twee verdedigers naast of achter zich. Hij vroeg zich af of Maartje had verteld hoe gevaarlijk hij was. Hij keek naar het doel van de Leeuwjes. Geen Maartje. De bal ging over de zijlijn buiten. David haalde hem op. Robbe rende op hem af. Toen zag hij Maartje. Ze zat op de bank en keek een beetje sip.

Robbe kreeg de bal van David. Hij deed alsof hij rechtsom weg wilde. De verdedigers lieten zich vangen. Robbe draaide links

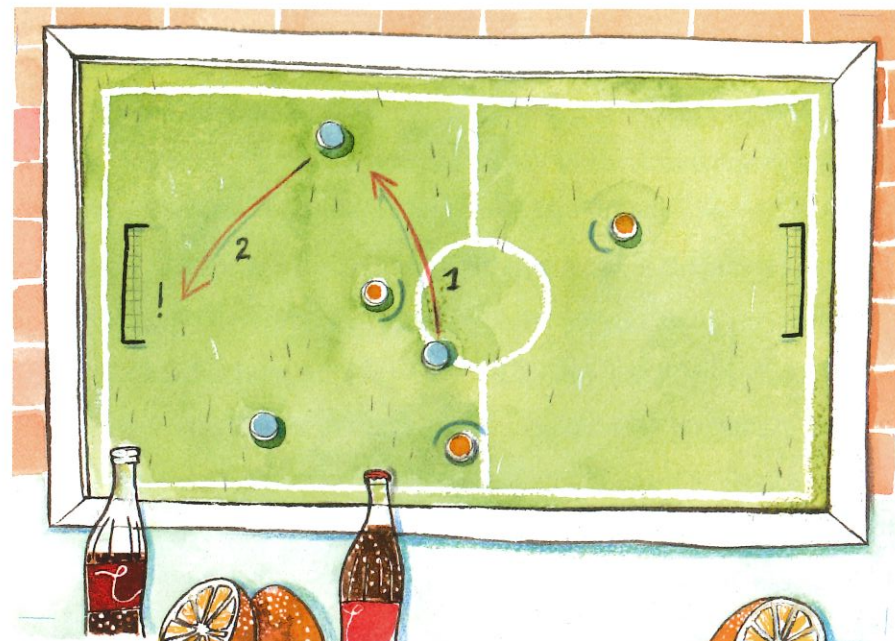

weg. Hij zag Jeroen en trapte de bal naar hem. Als de wind rende hij zelf op het doel af. Jeroen ging een mannetje voorbij. Hij gaf de bal een fikse trap. Het ding botste vlak voor Robbe. Die ving het op met zijn borst en trapte dan meteen op doel. Hij hoorde de toeschouwers al juichen. De doelman van de Leeuwttjes dook te laat. Wel zeven ploegmaats sprongen in de nek van Robbe.

Nog voor de rust was de stand gelijk. Cora had zich tussen drie verdedigers vrij gedraaid. Ze trapte van dichtbij keihard naar doel. De arme Bram kreeg de bal op zijn borst. Hij viel achterover. Doelpunt.

'Het gaat goed', zei de trainer in de kleedkamer. Iedereen had een halve sinaasappel gekregen en een flesje cola.

'Robbe, nu moet jij proberen die bewakers van je af te schudden. Ren maar wat heen en weer. David en Jeroen krijgen de bal langs de lijn zodra er een opening is. En jullie moeten het dan maar afwerken.' Het plannetje werkte. Robbe zwierf over het veld. Ze liepen nu al met z'n drieën achter hem aan. Hij kreeg nog nauwelijks de bal te pakken. Het maakte hem niet uit. Opeens was de bal er toch. Robbe merkte dat hij eventjes vrij stond. Hij zag Jeroen langs de lijn rennen. Een boogbal over de verdedigers. Jeroen pikte de bal mee en trapte hem naar de hoek van het doel. De doelman dook blindelings .

Te laat. De jongen knalde tegen de doelpaal aan. Hij bleef liggen. Hij tastte naar zijn schouder. Robbe kon hem horen jammeren. De doelman van de Leeuwttjes moest helaas van het veld. Maartje kwam het veld op rennen. Ze trok haar handschoenen aan. Dan huppelde ze wat in het doel om haar spieren los te maken. En wat later maakte die dekselse Cora weer gelijk. Net voor tijd nog wel. Nu moesten ze nog twee keer vijf minuten spelen. Niemand scoorde nog. Maartje pakte alles. Cora was zo moe dat ze alleen nog kon sloffen. Strafschoppen dus.

Het ging gelijk op. Bram stopte de eerste, Maartje ook. Toen scoorden de Leeuwjtjes twee keer. De Stormvogels ook. De vierde strafschoot van de Leeuwjtjes ging naast. De Stormvogels begonnen al te juichen. David was aan de beurt. Hij knalde de bal hoog naar doel. Maartje leek wel te kunnen vliegen. Met haar rechtervuist bokste ze de bal weg. De stand bleef twee-twee. Iedereen trilde van de zenuwen. De beurt aan Cora. Ze legde de bal op de witte stip. Bram stond te wiebelen in het doel. Cora nam een aanloop, zwaaide haar rechterbeen ver uit. De bal miste kracht. Bram dook naar de grond en pakte de bal klemvast. 'Komaan, Robbe! Nu hangt alles van jou af!'

Robbe zag Maartje naar het doel stappen. Hij legde de bal netjes op de stip en wachtte. Toen keek Maartje hem aan. Zijn maag kromp in elkaar. In zijn hoofd klonk dat ene zinnetje. 'Ik wilde maar dat ik eens en voor altijd kon tonen dat ik de beste ben.' Wat moest hij doen? Haar een kans geven? En dan? Wat zouden de anderen zeggen?

'Je moet eraan denken dat het maar een spelletje is. Sommige dingen zijn belangrijker dan die beker.'

Dat had zijn vader gezegd. Maar misschien moest Maartje dat ook maar denken. Bij voetbal ging het toch om winnen?

Robbe probeerde diep in te ademen terwijl hij achteruit stapte. Hij keek naar de linkerhoek van het doel.

Toen trapte hij. Als in een vertraagde film zag hij de bal op het doel afgaan. Maartje had met gebogen knieën staan wachten. Nu strekte ze zich, gooide zich naar de linkerhoek. Ze raakte de bal met haar vingertoppen. Net genoeg om het ronde ding te doen afwijken. Het kaatste via de doelpaal terug het veld in. Robbe viel op zijn knieën en verborg zijn hoofd in zijn handen. Toen voelde hij een hand op zijn schouder. Hij keek in de ogen van Maartje. Ze zuchtte.

'Waarom keek je naar die hoek?', vroeg ze.

Robbe glimlachte moeilijk. 'Jij bent de beste', zei hij.

In de bus naar huis zongen ouders, supporters en spelers uit volle borst een clublied van de Stormvogels.

'En wij, en wij, en wij zijn kampioen! We brengen weer een beker mee. Er was niets aan te doen!'

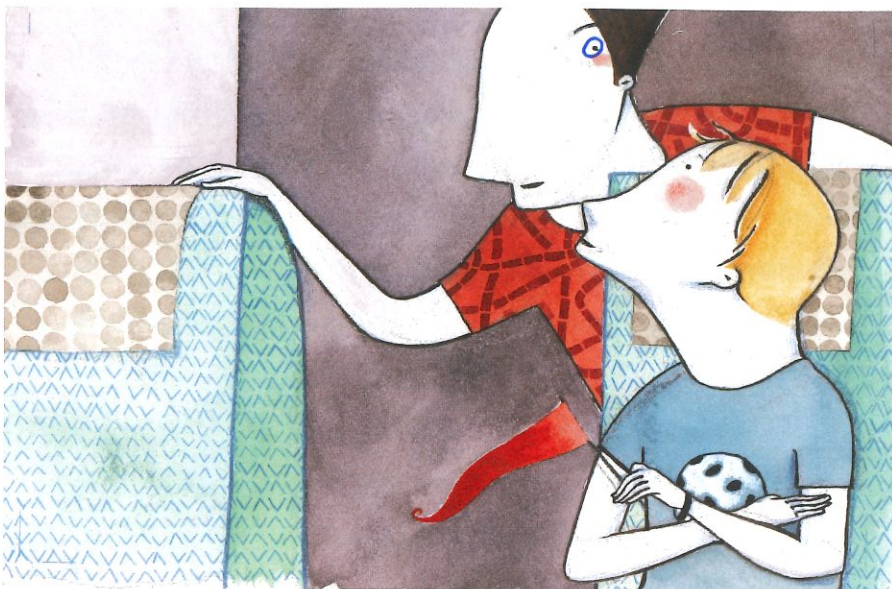
Alleen Robbe zat er wat stilletjes bij. De trainer merkte het en kwam naast hem zitten.

'Hé, mannetje, gaat het wel? Het is toch nog goed afgelopen?'

Robbe knikte. Ook na de tweede reeks strafschoppen was de stand gelijk geweest. Toen had de scheidsrechter een muntstuk opgeworpen om de winnaar van het toernooi aan te duiden.

De Stormvogels hadden het gehaald.

'Ik heb wel gemist ...', zuchtte Robbe.

'Nee, Robbe, die strafschoep was prima gegeven.

Dat doelmeisje is gewoon geweldig. Klopt het dat ze bij ons zou willen komen? Bram vertelde zoiets.'

Robbe knikte.

'Vriendinnetje van je?', vroeg de trainer. 'Zit je er daarom mee?

Om wat de anderen misschien zullen zeggen?'

Robbe knikte nog maar eens.

'Laten waaien. Als je volgend seizoen weer scoort,

ben je opnieuw de held. Je hebt vandaag prima gespeeld.

En ... het is maar een spelletje.'

Robbe kreeg nog een klapje op zijn schouder. Hij glimlachte.